

Bullirà el món és una creació artística fruit del seu propi temps, una antologia de deu peces breus ordenades cronològicament (des del 1992 fins al 2006) en les quals la quantitat i la qualitat hi són tramades amb un veritable domini de l'ofici, propiciant, així, una lectura plaent. Tot aquell que es predisposi a llegir aquestes obretes ha de tenir present que hi veurà reflectida la seva pròpia contemporaneïtat, el món que l'envolta, situacions que no li semblaran extremadament estranyes (fins i tot el fet que algú pretengui vendre's l'ànima intentant emular un doctor Faust materialista —com passa a la peça *Mefistòfil Mercat*— és quelcom imaginable en aquest món on, ja ho sabem, hi ha gent per a tot). Això demostra, de fet, una vegada més la coherència de l'autor amb les seves pròpies idees: la voluntat de compromís amb el present, d'esdevenir portaveu crític de les inquietuds del seu temps.

Les deu peces conformen una amalgama temàtica i formal, tractant temes com el desamor, la soledat, la recerca d'identitat, les malalties de l'opulència, la violència, reflexions sobre el llenguatge amb una clara reminiscència dels *Sprachspiel* del «segon Wittgenstein», etc., mitjançant monòlegs, duòlegs, diàlegs àgils, bona psicologia de personatges, gran poder narratiu, etc. Tot i la diversitat, ho fa amb una gran coherència i un ritme intens; i així facilita el manteniment d'un interès constant mentre els personatges van fluint, desgranant mica en mica les seves històries. Aquest ritme intens, però, no resulta un entrebanc perquè Molins, amb traça, presenti moments d'interès zenital, moments de sorpresa, de canvi sobtat (per exemple, el final de *Perfums*).

Teatre i identitat

Manuel Molins
Bullirà el món
AADPC, Barcelona, 2007
159 pàgs.

En qualsevol cas, tot i la diversitat evident presentada a *Bullirà el món*, resulta possible d'agrupar les peces segons l'atmosfera que s'hi respira: algunes tenen un aire clarament satíric i grotesc (com *Mefistòfil Mercat*, *Desclassified*, *Diàleg de l'amor de Déu*, *Presos secrets*), d'altres més liricopoètic (com *Perfums*, *El darrer cigarret*, *Bullia el mar*) i d'altres amb una càrrega reflexiva molt notòria (la qual cosa no vol dir que la resta no en tingui), sense renunciar a la forma idònia per a presentar els temes de cada peça (com *L'amant del Paradís* o *Tànger*). Dins de cada grup, però, hi ha peces que, a parer nostre, excel·leixen sobre la resta: *Mefistòfil Mercat* (per la seva riquesa de diàlegs, per la gran potència còmica i alhora reflexiva, per la presentació versemblant d'una societat plena d'estímul controlables amb el comandament a distància, actual ceptre de poder en una llar, etc.), *Perfums* (pels detalls, els silencis, la justa mesura de les paraules i de tots els diàlegs, i per la sorpresa

final que et permet de comprendre, en la segona lectura, la importància dels detalls previs; tot plegat senyal inconfusible de qualitat) i *Tànger* (un llarg duòleg d'un jove suïcida insatisfet de la convivència en un món en desintegració, on ja res el lliga a aquesta vida; el protagonista deixa entreveure un complex d'Èdip i una admiració, sobretot per a la figura materna, per a una família que no li és familiar). Tot plegat els confereix una gran potència dramàtica, la qual cosa garanteix una bona lectura i, en mans d'un bon director, una bona posada en escena.

Molins, una vegada més (com ja passa, tot i la diversitat d'aquestes peces no-breus, a *Monopatins*, *Abú Magrib* o *La Divina Tramoia*), ha sabut delectar-nos amb històries precises, amb el lirisme i la reflexió pertinents i, per tant, elevant el llistó de l'escriptura teatral tot presentant personatges a la recerca d'identitat. Molins aconsegueix a través de la seva abundosa creació no només trobar la seva pròpia identitat sinó també mantenir-la, la qual cosa resulta meritòria tenint en compte la societat (accelerada i accelerant, de canvi constant, de valors i idees fluctuants i efímeres) que, segons Bauman, es caracteritza entre d'altres coses perquè «el nucli identitari [...] serà el de l'*homo eligens* [...]: un jo permanentment impermanent, completament incomplet, definidament indefinit... i autènticament inautèntic». Això permet, inevitablement, de parlar d'un segell Molins, d'un *savoir faire* personal. I aquestes deu peces, tot i ser breus, en són un clar exemple.

Gerard Guerra i Ribó

El poblament romà durant l'Alt Imperi. La comarca de la Safor-Valldigna. Emili Moscardó Sabater
Els boscos de la Safor. Xavier Ródenas Mayor, Josep Sendra Pérez, José María Peiró Barrero
Hidrografia i Geologia valenciana. Leandro Calvo
La fàbrica de taulells del Pilar a la Font d'En Carròs. Miquel Gregori Escrivà